

NEPÚTANÝ
VOJVODA

GAELEN FOLEY

NESPÚTANÝ
VOJVODA

GAELEN FOLEY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Ľubica Janeva
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Gaelen Foley: Duke of Storm
preložila Miriam Ghaniová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2017 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2021
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Lee Avison / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2305-4

Prológ

Nepremýšľal o nich ako o obetiach. Vlastne o nich neuvažoval vôbec.

Vojvodovia z Amberley predstavovali len prekážky, ktoré bolo treba prekonať. Nech sa ich vyskytovalo v nástupníckej línii koľkokoľvek, bude ich všetkých vraždiť, až kým titul nezanikne.

Potom mu otec isto odpustí.

Nepochyboval, že tento bol posledný dedič rodiny.

Dúfal v to.

Seth Darrow stál v tieni, opieral sa o kopy debien naskladaných na seba a trpezlivo čakal, kedy sa objaví prekliaty vojvoda číslo štyri.

Loď z Írska dorazila do londýnskeho prístavu o niekoľko hodín neskôr, ale rúško temnoty mu pri jeho pláne len vyhovovalo. Načúval, ako vody Temže ticho obmývajú prístavnú hrádzu.

Odkiaľsi z tmy sa ozvalo zvonenie lodného zvona. Z ónyxovej oblohy husto snežilo. Vločky prikrývali strechy ponurých skladov a prázdnych stánkov. Bolo len pár dní pred Vianocami a mráz vo vzduchu zaliezal pod kožu. Takto blízko pri rieke navyše smrdeli pomyje a rybacina.

Seth netrpezlivo prestúpil z nohy na nohu. Nevedel sa dočkať, kedy bude mať túto úlohu konečne za sebou.

Dych mu rosil čiernu šatku, ktorou si previazal spodnú polovicu tváre. Nepokojne si napravil improvizovanú masku a znovu sa rozčúľil, keď sa mu zachytila o krátku úzku briadku.

Kristepane, Amberley, je tu zima. Prstami prešiel po rukoväti noža, čo mal v puzdre na boku, a sledoval palubu írskej fregaty, ktorá práve zakotvila neďaleko.

Počul hlasy niekoľkých námorníkov, čo si plnili svoje úlohy, upevňovali zvinuté plachty a pripravovali všetko na vyloďenie. O čosi ďalej na širokej rieke sa zatiaľ knísali holé sťažne kotviacich lodí a rybárske člny ticho vŕzgali pod tmavou zimnou oblohou.

Lampy pozdĺž Westminsterského mosta pri parlamente slabosvietili do pochmúrnej temnoty. Prstami si bubnoval o ruku a premýšľal, či ten lotor náhodou nezmeškal tú prekliatu loď.

Od príťažlivej slúžky z Amberley House sa Seth dozvedel všetko, kedy a kam presne má vojvoda číslo štyri doraziť.

Tá úbohá dievčina naozaj uverila, že jej dvorí – pravdaže, veľmi prízemným spôsobom. Predsa ju však celkom rýchlo dostal na chrbát. Pomohlo mu, že nebola ktovieako bystrá.

Nechcelo to veľa námahy, aby z nej vo svojich rukách vypáčil, čo chcel. O jeho skutočných úmysloch nemala ani tušenia.

Na tom predsa nezáležalo. Ženy boli stvorené, aby sa im klamalo.

Myšlienky mu zabľúdili späť k niečomu ďalšiemu, čo povedala pomocníčka z kuchyne. Vraj polovicu vojvodovho služobníctva znechutilo, keď sa dozvedeli, že ich nový pán je z troch štvrtín Ír.

Dopekla, veď už podľa krstného mena bol neznaoboh – Connor – ako starovekí králi z toho poverčivého zapadákov.

Sethovi bolo ukradnuté, ako sa volá nový dedič, iba zamyslene pokrútil hlavou. Ak vojvodovi vlastní sluhovia považovali jeho írsku krv za niečo, čo je pod ich úroveň, potom sa musel nevdojak zamyslieť nad tým, aké uvítanie Connor očakáva po príchode do Londýna.

Rodokmeň mu síce dával plné právo na titul jeho mŕtveho bratranca, ale spoločnosť dokázala byť nesmierne protivná k niekomu, kto nepochádzal celkom z jej sorty.

Seth to vedel z vlastnej skúsenosti.

Nedalo sa s tým nič robiť. Človek sa mohol jedine tváriť, že to nevníma, a zo všetkých síl sa snažiť nespraviť nijaký prehrašok voči etikete. Hneď by sa totiž zdiskreditoval a aristokracia by ho mala za prašivého chudáka zo spodiny, čo sa snaží votrieť do jej urodzených kruhov.

Vojvoda číslo štyri mal však šťastie, že bude výsmechu smotánky ušetrený. Dnes večer totiž prístav neopustí živý.

Konečne.

Seth spozornel, pretože objekt jeho záujmu sa napokon vynoril z útrobov fregaty na zasneženú palubu. Zatiaľ ho poriadne nevidel. Vnímal jedine hrubé obrysy vysokej mohutnej postavy v dlhom kabáte, ktorý vial vo vetre.

Začul, ako sa rozlúčil s posádkou, a zdvihol obočie. U šľachticov nebývalo zvykom, aby ťakovali prostým námorníkom.

Seth čakal, aby zistil, koľko sluhov si jeho milosť priviezla a s koľkými sa možno bude musieť porátať, ale nijakých nespozoroval.

Očividne prišiel sám. Začínalo to byť ešte zvláštnejšie. Ktorý vojvoda si vláči batožinu? Veľký chlap si však bez okolkov prehodil lodný vak cez plece a vykročil po lávke.

Počul tlmený buchot jeho čižiem, keď kráčal po doskách dlhého dreveného móla, klzkého od snehu.

Amberley štvrtý kráčal k betónovému prístavisku, a keď sa priblížil, Seth sa stiahol z dohľadu. Zatiaľ neurobil ani krok, len zhodnocoval svoj cieľ ako nehybný predátor.

V duchu sa pobavene pousmial.

Obrysy jeho mocnej postavy naznačovali, že tohto bude v porovnaní s jeho predchodcami ťažšie zabiť, ale Seth si tie myšlienky nevšimol.

Dragúni sa nebáli nikoho a neutekali pred bojom. Možno bude tento konečne výzva. Zdolanie troch predchádzajúcich ani nestálo za reč. Dvaja starci a jeden zženštilý chlapec.

Iste, tá slúžka mu spomínala, že tento štvrtý je z armády, ale podrobnosti, kde presne slúžil a na akej pozícii, nepoznal ani majordómus.

Setha to ktovieako neznepokojovalo. Jestvovala len mizivá šanca, že by bol tento urodzený lump ozajstný vojak. S rodinnými konexiami a bohatým strýkom – či už mŕtvym vojvodom číslo jeden, alebo číslo dva – mu dôstojnícku hodnosť zrejme kúpili, aby mal nejakú zábavku. Aj Seth sa dostal k tej svojej podobným spôsobom. Otec poľahal za pár nitiek a zaplatil mu hodnosť kapitána.

Lenže keď sa Seth pridala k svojmu regimentu a pričuchol k odvahe a súdržnosti, uvedomil si, že po prvý raz v živote má šancu byť súčasťou čohosi ctihodného. Tvrdopracoval, aby si zaslúžil uniformu a statočné kone kavalérie, vycvičené hnať sa do boja proti nepriateľovi.

Pravdaže, osvojil si aj charakteristickú pyšnú chôdzu dragúnov.

Jeho elegantný mladší brat sa medzičasom učil iným schopnostiam.

Pri spomienke na Francisa sa v Sethovi ozval smútok.

Na rozdiel od neho, prvorodeného, na Francisa sa nenalepil odporný puch, ktorý so sebou niesol zločinný pôvod rodinného majetku. Nikdy si nezašpinil ruky vybavovaním rodinných záležitostí. Dopekla, ten sa azda ani nezamyslel, kde sa vzalo všetko otcovo bohatstvo.

V tú noc, keď mu to Seth konečne povedal, bol v šoku. V tú noc, keď zomrel...

Kým však mladíkova žiarivá hviezda v spoločnosti stúpala, starý muž bol šťastný. Ako sa len otec smial a žiaril, keď počul Francisa flirtovať s debutantkami po francúzsky alebo keď mu prekladal texty z opery v taliančine, alebo keď tomu starému hrdlozozovi ukázal, ako si uviazať kravatu podľa najnovšej módy.

Nanešťastie si ako prvý skutočný džentlmen z rodiny Flynovcov-Darrowcov osvojil aj schopnosť uraziť sa na čokoľvek, čo sa dotklo jeho cti, a pre príliš horúcu hlavu nevedel, kedy by mal ustúpiť.

A teraz bol mŕtvy.

Seth mal ešte vždy pocit, že sa pri spomienke na tú noc poracia.

Toto je tvoja vina, povedal mu otec, keď v slzách dovliekol domov telo mladšieho brata. Pomstíš ho, inak si pre mňa mŕtvý aj ty.

Preto Seth nemal na výber. Musel urobiť, na čo sa práve chystal.

V tomto mu však nepomáhala ani jeho dragúnska hrdosť. Najdôležitejšie bolo, aby to vykonal v úplnej tajnosti. Pravda totiž bola, že na otcovej súkromnej vojne proti Amberleyovcom nebolo nič čestné.

Na tom však nezáležalo. Keby Seth nebol oddaný syn svojho desivého otca, nebol by ničím. Starý muž ho naučil všetko, čo vedel. Jedného dňa predsa musel niekto prevziať všetky rodinné záležitosti. Hrozné činy a žalúdok z ocele boli jednoducho súčasťou hry.

Okrem toho aj sám Seth cítil vinu za bratovu smrť.

Ty malý rozmaznaný fičúr, ani netušíš, aké to máš ľahké, povedal mu v tú noc, keď stratil trpezlivosť s chlapcovými manierami. Myslíš si, že si pre nás príliš dobrý? Čo keby si išiel tie peniaze vyzbierať ty – vaše lordstvo? podpichoval ho.

Tie slová bude ľutovať do konca života. Jeho pekný mladší brat mu chcel totiž dokázať, že na to má, prijal jeho výzvu a to ho stálo život.

Keby teraz musel Seth zabiť každého prekliateho šľachtica v Anglicku, aby sa vykúpil z toho, čo spôsobil Francisovi, spravil by to.

Amberleyovci si to zaslúžili. Teda aspoň jedna z nich. Lenže otec chcel, aby ostala nažive.

Mala trpieť stratou rovnako ako on, pretože to bola jej vina. Nikdy sa nemala pokúsiť podraziť ho.

Nikto neporuší dohodu s Eliasom Flynnom.

Najmä ho nespúšťaj z očí, pripomenul si Seth a znovu upriamil pozornosť na svoj cieľ, ktorý sa konečne rozlúčil a dorazil na breh. Zišiel z dreveného móla, zamieril doľava a neznesiteľne veselo si hvízdal.

Zanechával za sebou veľké stopy v tenkej snehovej pokrývke a útržky koledy *Dobrý kráľ Václav*.

Keď ho ten lotor minul, Seth pohrdavo odfrkol. Iste, kto by nebol veselý, keby zdedil šesť sídel a stotisíc libier ročne?

Jeho oslava však dlho nepotrvá.

Nechal ho trochu sa vzdialiť, potom vykĺzol z úkrytu a potajomky sa vydal za ním.

Bol čas.

Je vyšší ako ja? začudoval sa prekvapene, keď sa prikradol o čosi bližšie. To sa nestávalo často, keďže meral slušných stoosemdesiatpäť centimetrov.

S búšiacim srdcom potichu svižne kráčaľ, a keď doháňal vojvodov náskok, vytasil z pošvy dýku. Pevne ju zovrel rukou v koženej rukavici a zvažoval, ako zaútočí.

Jedna vec bola istá. Musí to urobiť, skôr než ten bastard dorazí na ulicu. Nemohol riskovať, že by mal nejakých svedkov. Vedel, že keby sa niečo pokazilo, otec by ho nenávidel ešte viac.

Sekundy ubiehali a Seth s vyprahnutými ústami prenasledoval vojvodu okolo skladov, stánkov predavačov rýb aj prázdnej búdky, v ktorej sa dali kúpiť lístky na loď. Nikde nebolo ani živej duše. Tá troška svetla z mesačného svitu a zo vzdialených lúčov sa odrážala od snehu a vrhala slabé tiene.

Srdce mu bilo ako opreteky. Amberley spomalil, pozrel z jednej strany na druhú a vošiel do veternej križovatky medzi uličkou so stánkami a skladmi.

Ako cudzinec sa tam zjavne nevyznal. Vtom zastal a Sethovi napadlo, že by mal toho hlúpeho bastarda jednoducho streliť do chrbta.

Dragún v jeho vnútri sa nad tou zbabelosťou zarazil, ale veď už urobil aj horšie veci, dopekla. Napríklad tým starým mužom...

Rýchlo ten nápad zavrhol. Zvuk výstrelu by prilákal neželanú pozornosť. Čo však bolo dôležitejšie, takýto krok by bol príliš očividný. Muselo to vyzerať ako lúpež.

Inak by sa na Bow Street mohli začať vítať v príčinách smrti Amberleyovcov a to si s otcom nemohli dovoliť.

Zatiaľ sa Sethovi darilo nevzbudzovať pozornosť kompe-

tentných orgánov, pretože si to zakaždým poriadne premyslel a šikovne naplánoval.

Otec kriminálnik ho dobre vycvičil. Udalosti museli mať nejaké logické vysvetlenie. Vojvodovi číslo štyri sa malo stať osudným stretnutie s neznámym lúpežníkom. Všetci vedeli, že v okolí dokov vládlo nebezpečenstvo.

Predovšetkým v noci.

Teraz! zvolal v duchu, no predsa na sekundu zaváhal a ešte raz si napravil masku. Popritom ani na okamih neodtrhol pohľad od širokých pliec pred sebou a zbieral odvahu na útok.

Vtom – skôr než sa stihol pohnúť – sa stalo čosi nečakané.

Amberley bez varovania pustil lodné vrece na zem, zvrtol sa a rozpažil ruky.

„Tak pod!“ vyzval Setha. „Mieniš to aj skúsiť, alebo si ma chceš celú noc iba sledovať, ty lotor?“

Seth zaskočene zažmurkal, no bolo prineskoro, aby vycúval. Zakľal a vrhol sa naňho.

Nasledovalo rozmazané, násilné a katastrofálne divadlo. Mal pocit, akoby sa vrhol tvárou napred na zaťatú päšť či tehlový múr.

Kdesi medzi tým, keď sa chlap vyhol jeho útočiacej dýke a surovo mu ranou do tváre rozbil nos, si Seth uvedomil, že sa prerátal.

Ír ho tlkol, sácal, mlátil, vláčil po snehu, odzbrojil ho, naložil mu ešte zopár rán a napokon ho kopol do brucha s takou silou, že ostal ležať na tvrdej studenej zemi a pred očami mal hviezdičky.

Vojvoda si oprášil ruky. „Nech je to pre teba ponaučenie,“ povedal.

Seth chvíľu omámene ležal na snehu. Čo sa to, dopekla, stalo?

Z nosa sa mu rinula krv, ľavé zápästie mal buď zlomené, alebo vyvrtnuté, nôž mu odhodil bohviekam. S námahou sa mu podarilo vyštverieť na nohy a dať sa na útek.

„Vari už neodchádzaš! Takto skoro?“ zahrnel vojvoda so smiechom do noci. „To som si mohol myslieť, ty konské lajno!“

Posledný vojvoda z rodu Amberleyovcov tam stál a čakal, kedy to skúsi znova, ale Seth sa sústredil len na to, aby odtiaľ čím skôr zdúchol, kým sa naňho ten obrovský surovec nevrhne druhýkrát. Nepochybné by to urobil, keby poznal jeho pravý úmysel.

Seth rýchlo zahol za roh skladu, snažil sa lapiť dych a zvieval si zápästie, v ktorom mu pulzovala bolesť. Sukin syn! Zranil si ruku, keď ho vojvoda potkol a on sa snažil stlmiť pád na zadok.

„Máš šťastie, že som ťa nechal nažive. Veselé Vianoce!“ dodal Ír. Potom zdvihol vak a znovu si ho prehodil cez plece. Počul, ako si zašomral: „To je mi pekné uvítanie v Londýne, dočerta.“

S tými slovami sa Amberley vybral preč, zrejme aby si zavolał nejaký koč, čo ho odvezie do nového domova na Moonlight Square, do obrovského nárožného sídla, ktoré zdedil.

Otrasený Seth sa oprel o stenu skladu, zaklonil hlavu a držal ju tak, kým sa potok krvi z jeho nosa nezmenil na tenký cícerok. Krv úplne premočila čiernu šatku, čo mu zakrývala spodnú polovicu tváre. Teraz slúžila skôr ako obväz než ako maska.

Takto smutne dopadli jeho tajomnosť a dragúnska odvaha.

Po dlhej chvíli sa znovu pohol a ponížene sa odvliekol domov, držiac sa za pomliaždené rebrá.

Napokon dorazil do vyčakaného domu, ktorý im otec zaobstaral vďaka svojim nečistým ziskom, keď bol Francis ešte dieťa. Prešiel cez vstupnú halu obloženú mahagónovými panelmi priamo do jedálne s červenými stenami, kde si nalial brandy.

Dragún či nie, keď vracal zátku do krištáľovej karafy, ruky sa mu poriadne triasli. Zdvihol pohár k perám a obrátil jeho obsah do seba. *Do čoho som sa to, dopekla, zaplietol?* Vďaka dovolil ohnivej vode rozohriať mu vnútro, potom sa zhlboka nadýchol a pomaly si začínal uvedomovať, že ho niekto sleduje.

Všimol si, že dvere otcovej pracovne naproti cez chodbu sú otvorené.

Seth sa desil predstavy, že sa musí otcovi postaviť tvárou v tvár.

„Tak ako?“ Elias Flynn nehybne sedel nad účtovými knihami a hľadel naňho ponad malé okuliare. Jeho oči akoby cez celú chodbu vrhali dýky.

Nakrátko ostrihaná hlava mu žiarila v svetle sviečok stojacich na prepychovom pracovnom stole. Ani ich mäkký jas však nedokázal zjemniť drsné črty jeho nevľúdnej tváre a hlboké vrásky vytesané do čela a okolo krutých pier.

Otec vstal a vybral sa k dverám. „Dostal si ho?“ spýtal sa. Seth zaváhal. Nechcel sa mu priznať, že zlyhal. „Ešte nie.“ Flynn naňho vražedne gánil.

„Tento nie je ako ostatní, otec. A-ale neboj sa, postarám sa o to. S-smiem ti nalíať pohárik?“

Otec naňho fľochol chladným pohľadom, ktorý hraničil so znechutením. Potom pokrútil hlavou, obrátil sa kajúcnemu staršiemu synovi chrbtom ako zvyčajne a zabuchol mu dvere pracovne pred nosom.

Seth zavrel oči. Otec ho svojím odmietnutím akoby zaživa zdral z kože. Jeho odhodlanie sa však zdvojnásobilo.

Zhlboka sa nadýchol, otvoril oči a zaprisahal sa pred Bohom alebo možno pred diablom, že štvrtý vojvoda z Amberley zomrie, aj keby to mala byť posledná vec, ktorú urobí.

I

Predsavzatie dámy

O štyri mesiace neskôr

Lady Maggie Winthropová vychutnávala citrónovú makrónku, klopkala nohou do rytmu klavíra a huslí, čo hrali medzi jednotlivými tancami, a snažila sa nepočúvať sestru, ktorá znovu rapotala o tom, aké ťažké je vybrať tapety do siedmej hosťovskej izby.

Kým Delia, markíza z Birdwellu, tárala pred publikom svo-

jich hlúpych obdivovateliek o pásikoch a kašmíre a ukradomky pritom sledovala sama seba vo veľkom pozlátenom zrkadle priamo oproti skupinke dám, Maggie spláchla makrónku dúškom sladkého bublinkového punču zo šampanského a znovu sa nenápadne rozhlíadla po tanečnej sále.

Za vysokými oblúkovými oknami vychýrenej sály hotela Grand Albion sa na čiernej aprílovej oblohe vznášal žiarivý polmesiac. Priestranný parket vnútri sa kúpал v teplom svetle obrovských krištáľových lustrov.

Priestor sa hmýril záplavou nádherných večerných rób, šperkov, čeleniek a ozdôb s pierkami, ktoré sa trepotali, keď dámy pri neutíchajúcom rozhovore kývali hlavami.

Muži mali formálne čierne smokiny, snehobiele kravaty a hodvábne vesty. V hlučnom dave vyčnievalo aj zopár vojenských uniforiem.

Žiarivá červená, námornícka modrá. Strieborné šable, zlaté náplecníky.

Veľmi pôsobivé. Maggie si znovu opatrne odpila punču, a hoci neustále jastrila po sále, svoju obeť nezazrela. Konkrétne lorda Brycea, dvadsaťšesťročného dediča markíza z Doveru.

Netušila, kam zmizol, ale dnešný večer bola spokojná. Vyčádzali spolu dobre.

To znamenalo, že Delia zatiaľ nenašla spôsob, ako jej to pokaziť.

Áno, pomyslela si Maggie, nateraz išlo všetko podľa plánu.

Bol to tretí štvrtkový ples novej sezóny a pomaly si začínala byť istá, že všetko pôjde ako po masle.

Kdesi v podvedomí síce mala o dotyčnom isté pochybnosti – lord Bryce, pravdaže, nebol dokonalý –, ale každý má predsa svoje muchy. A zúfalé časy si vyžadujú zúfalé činy.

Okrem toho bolo v stávke aj jej duševné zdravie.

Prečo by inak riskovala povesť a trikrát za jeden večer tancovala s tým istým džentlmenom?

Áno, práve naliehavosť tejto záležitosti bola príčinou, prečo Maggie robila všetko, čo bolo v jej silách – pravdaže, v medziach slušnosti –, aby povzbudila svojho nápadníka.

Čím skôr totiž vytúžené slová *Vezmeš si ma?* vyjdú z Bryceových pier, tým rýchlejšie sa Maggie vymaní spod sestrinho vplyvu v ústrety slobode.

Delia práve prskala od smiechu nad nevinným prešľapom, ktorý sa minule podaril jednej zo slúžok.

„Je azda hlupaňa? Viem, že je len slúžka, ale čo je slepá?“

„Mala by si ju prepustiť,“ ozvala sa jedna z jej nafúkaných obdivovateľiek. „Ja by som to urobila.“

„Edward by mi nedovolil,“ odvetila s afektovaným úškrnom. „Tomu je ľúto tuším každého na svete. Je až absurdné, aký je milosrdný.“

To je tvoje jediné šťastie, pomyslela si Maggie so zaťatými zubami. Niežeby nemala svoju sestru a gardedámu rada, ale Delia mala dar doháňať ľudí do šialenstva.

Na tom však nezáležalo, povedala si. S trochou šťastia budú s Bryceom do júla svoji a konečne si bude môcť zariadiť vlastnú domácnosť.

Už sa viac nebude musieť motať po Deliinom elegantnom sídle na Moonlight Square, zašitá vo vikieri ako nejaká chudobná príbuzná, vždy poruke červenovlasej cisárovnej. Dúfala len, že Bryce nepil ďalšiu škótsku, pretože mal každú chvíľu prísť, aby si ju odviedol na sľúbený tanec.

Čoskoro sa mala znovu rozoznieť hudba a už pred hodinou jej pri štvorylke neustále stúpala na špičky a potkýnal sa, aj keď z toho obviňoval všetkých okolo seba.

Kde vlastne je? Pohľadom prechádzala po opačnom konci sály, hľadala jeho zlatisté kučery a začínalo ju to trochu hnevať.

Delia zatiaľ ďalej tárala o tých najbanálnejších detailoch svojej existencie, akoby od nich závisel osud celého národa. „Viete, počula som, že kvetinové tapety sú práve v kurze, ale ja osobne ich nemôžem vystáť. Iste, Edwardovi sa páčia, ale čo o tom muži vedia? Ja to cítim takto: prečo nasledovať módu, za ktorou sa ženú všetci? Ja vravím, nech nasledujú mňa!“

Oddané stúpenkyne sa nadšene chichotali na Deliinom

škandalózne drzom a ľahostajnom postoji. Žena, ktorá si uložila bohatého markíza, čo uctieval zem, po ktorej chodila, si však mohla hovoriť a robiť, čo sa jej zachcelo.

„Ach, vaša milosť je známa svojím vyberaným vkusom,“ povedala jedna z jej pätolizačiek s povzdychom.

„Nuž, snažím sa,“ odvetila Delia, uhladila si zlaté šaty a pozrela na Maggie, absolútne spokojná s tým, aký obdiv vzbudzovala v najvyšších londýnskych kruhoch.

Maggie jej len mlčky opätovala pohľad. Ruka v bielej rukavičke sa jej síce nenápadne zaťala v päšť, ale inak sa správala ako pravá dáma.

Nikdy nepochopila, prečo jej staršia sestra pociťovala potrebu súťažiť s ňou, odkedy sa narodila.

Tá malicherná tyranka sa vyžívala v tom, ako ju komandovala a vyvyšovala sa nad ňou, odkedy sa Maggie musela pred rokom po smrti otca nasťahovať do Londýna k nej a drahému mierumilovnému Edwardovi, markízovi z Birdwellu.

Ešte vždy jej bolo ľúto za sídlom Halford a pokojným kentským vidiekom.

Nemala však na výber, musela sa vtedy zbaliť a opustiť jediný domov, ktorý kedy poznala. Otec totiž nezanechal mužského dediča a grófsky titul s vidieckym sídlom pripadli ich protivnému chlipnému strýkovi.

Strýko Wilbur jej síce ponúkol, aby si nechala svoju izbu a ostala tam ďalej žiť, ale Maggie si netrúfala ostať.

Všetci vedeli, čo je strýko za chlapa.

Striasla sa. Rozhodne nemala v úmysle ostávať tam, aby ju ten odporný chlap mohol pri večeri pod stolom chytať za koleno.

Radšej Deliina tyrania a záchvaty hnevu než strýkove neslávne známe šmátrajúce ruky.

Strata drahého ocka bola sama osebe hrozná, no z hĺbky srdca jej chýbal aj domov, do ktorého by skutočne patrila.

Hocikedy mohla, pravdaže, svoj rodný dom navštíviť. Celé sídlo, záhrady, ktoré tak milovala – známe kopce a každý jeden starý strom, ranné slnko prenikajúce cez arkierové okná

a odrážajúce sa od dubových podláh –, nič z toho jej však už nepatrilo.

Jestvovalo jediné riešenie: vytvoriť si vlastný domov. Taký, ktorý jej nikdy nevezmú.

Ak si musí uloviť manžela ako nejakú divú zver, presne to urobí.

Napriek tomu, že jediný muž, ktorého sa Delii v jej mene ešte nepodarilo odplašiť, bol úplne zahľadený do seba a mal neuveriteľne sarkastický zmysel pre humor.

Ona si však nemohla vybrať, a tak tie drzé sklony lorda Bryce a jednoducho vytesnila.

Nenápadne sa rozhládla po sále a snažila sa toho očarujúceho zhýralca nájsť. Vlastne by ju vôbec neprekvapilo, keby ho zbadala flirtovať s nejakou inou dievčinou.

Bolo až znepokojivé, ako málo ju tá myšlienka trápila.

Na druhej strane, šľachtické zväzky nebývali manželstvami z lásky. Stačilo, ak sa dvaja ľudia navzájom tolerovali, mali vhodný pôvod, dobré zdravie a konali v súlade so záujmami oboch rodín.

Bola to jednoducho praktická záležitosť.

Pragmatické myšlienky sa okamžite rozplynuli, keď si všimla muža, ktorého na týchto pravidelných spoločenských udalostiach ešte nikdy nevidela.

Zažmurkala a razom zabudla na stovky ďalších hostí okolo seba. Kto je to?

Vysoký šľachovitý muž so širokými plecami kráčal sám cez kolonádu, ktorá lemovala tanečnú sálu, a držal sa v tieni jej bielych stĺpov.

Bol pozoruhodne príťažlivý a na okamih sa zmätene zamyslela, ako mohla takýto výnimočný exemplár na svadobnom trhu prehliadnúť.

Nie, usúdila napokon. Je tu nový. Určite by si pamätala, keby ho už niekedy videla.

Tmavovlasý cudzinec s obdivuhodnou postavou o hlavu vyčnieval nad väčšinou ostatných mužov, ktorých míňal, a bol aj viditeľne mocnejší.

Predsa mal však okolo seba akúsi neistú auru – tváril sa rozpačito a nepokojne.

Nech už to bol ktokoľvek, zjavne ho dnes večer trápili dôležitejšie veci ako lov nevesty.

Nevidela, že by sa s niekým rozprával, hoci párkrát zdvorilo kývol hlavou ľuďom, ktorých míňal. Ako ho tak z diaľky sledovala, mala dojem, že tu nikoho nepozná.

Rozhodne to však musí byť *niekto*, povedala by Delia.

Inak by mu patrónky nikdy nedali pozvánku na exkluzívny pravidelný ples na Moonlight Square. Tie obávané dámy boli v takýchto záležitostiach nesmierne puntičkárske.

Len čo sa priblížil, vyzeral ešte osamelejšie.

Možno preto pôsobil tak zdržanlivo, keď sa nepokojne prechádzal okolo miestnosti ako strážnik v službe.

Z času na čas zastal a prižmúrenými očami si premeral dav.

A práve v jednom z týchto okamihov si všimol Maggie, ako tam stojí a hľadá naňho.

Bez varovania spočinul pohľadom priamo na nej.

Ich oči sa stretli, preglgla a zmeravela.

Dokonca ani teraz, keď ju pristihol, nedokázala odvrátiť zrak a zamerať pozornosť na bzučiaci dav.

So zrýchleným tepom chvíľku opätovala cudzincovi prenikavý pohľad, uvedomovala si ho doslova celým telom. Líca sa jej rozohoreli a odrazu mala pocit, akoby jej bol korzet príúzkym.

Muž si ju zvedavo premeriaval. Pripomínal jej nebezpečné divoké zviera, ktoré sa zatúlalo až na okraj ľudskej civilizácie a sledovalo ju.

Prebehol po nej ostražitými očami, akoby ju čítal, odhadoval. Nebol to lascívny pohľad, ale aj tak v ňom tlelo isté nebezpečenstvo.

Okamžite inštinktívne vedela, že to je tvrdý muž, ktorému neradno skrížiť cestu.

Vyvolával v nej predstavy skalnatých pobreží, divokých a drsných miest, kde zavýjal vietor a studené rozbúrené more sa rozbíjalo o nepoddajné balvany.

Nakrátko ostrihané čierne vlasy sa mu leskli a modré oči úchvatne žiarili. Aj z takejto diaľky videla ich kobaltový jas pod uhľovočiernym obočím. Mal výrazné symetrické črty tváre; hladké rovné čelo a výrazný nos, hranatú bradu a prísne pery.

Najviac ju však zaujala vetrom ošľahaná a do bronzova opálená pokožka, ktorá pôsobila, akoby strávil celé roky vonku v slnečnom podnebí.

Vojak, zašepkal rozhodný hlas v jej hlave, hoci muž nemal uniformu.

Namiesto nej si obliekol dokonale sediaci kabátec, čierny ako jeho vlasy, ktorý mu zvýrazňoval široké plecia a štíhly driek. Mal jednoduchú kravatu, na rozdiel od honosných kúsokov, ktoré nosil jej nápadník, a lesklú striebornú vestu z jemného hodvábu.

Ani džentlmenský smoking však nedokázal utajiť bojovníka. Videla to v jeho držaní tela, v hrdých krivkách jeho čeluste, v ostrážitom pohľade.

Vojna sa už skončila, pomyslela si, ale preňho možno nie...

Vtom si uvedomila, že naňho zíza ako teľa už dobrých tridsať sekúnd.

Hoci jej pohľad naňho trochu bral dych, spamätala sa a zahabene sa strhla. Ach, aké príšerne trápne. Nemala vo zvyku civieť na pekných mužov a už vôbec nie dať sa pri tom prichytiť. Teraz sa to však stalo a on to vedel.

Nemalo zmysel predstierať opak.

Netušila, čo má robiť, a tak sa naňho len rozpačito usmiala a zdvorilo kývla hlavou, zatiaľ čo sa jej líca rozhoreli ešte viac.

Muž zdvihol čierne obočie.

Na jej nevysvetliteľnú radosť sa jedným kútikom pier krátko uskrnul. Letný záblesk nezbedného šarmu.

Maggie však ledva lapala dych.

Po tomto krátkom vtipnom okamihu, ktorý si venovali naprieč celou sálou, na ňu pobavene žmurkol a podľa všetkého ju hneď pustil z hlavy, pretože sa znovu vybral ďalej.

S rozbúšeným srdcom sa odvrátila, zmätená a rozrušená

ako nejaká sliepka. Vôbec sa to na ňu nepodobalo! Kútikom oka sledovala čiernovlasého cudzinca, ako pomaly kráča v tieni kolonády okolo celého davu.

Ešte vždy bola celkom ohúrená, aj keď si len vymenili pohľady. Jedna vec však bola istá.

V tom okamihu úplne zabudla na lorda Brycea.

Aspoň jedna priateľská tvár, pomyslel si Connor, a dokonca aj pekná. Možno Londýn napokon nebude až taký zlý.

Kráčal ďalej kolonádou, no neodolal a ešte raz sa za dievčinou rýchlo obzrel.

Veru, pravá anglická ruža – ak sa mužovi také páčili.

V poslednom čase naozaj ostražito vnímal všetko, čo bolo anglické, a nebolo to inak ani u nej. Zaujímalo ho, kto vlastne je tá elegantne oblečená pravá dáma s veľkými nevinnými očami. Možno by ju mal požiadať o tanec.

Potom si však uvedomil, že najprv musí nájsť nejaký spôsob, ako ich voľakto zoznámi, a to mu pripadalo také komplikované, až ho rozbolela hlava. Nepoznal tu nikoho. Nehovoriac o tom, že všetci títo ľudia boli voči nemu, írskemu votrelcovi, prirodzene nedôverčiví.

Bola vskutku krásna, pomyslel si túžobne.

Štíhla a ostýchavá, na pohľad skromná. Ako bezprizorné stvorenie s tváričkou v tvare srdca, so sivými očami a zvodnými ružovými perami. Lesklé hnedé kadere mala vyčesané do vysokého drdola, z ktorého jej viseli pramienky kučier, bozkali jej líca a hladili smotanovobiele plecia. Obliekla si éterické šaty z ľahučkej látky mätovej farby a pod krátkymi nazberanými rukávmi biele rukavičky vyťahnuté až nad lakte. Štvorcový výstrih šiat bol zľahka odvážny, no stále cudný, pomyslel si pobavene. Ani príliš hlboký, ani príliš vysoký – akurát pre mladú dámu, ktorú vychovávali, aby sa jedného dňa vydala za anglického lorda.

A práve ním sa na vlastný úžas pred zhruba štyrmi mesiacmi stal – vlastne mu to ešte vždy pripadalo rovnako otravné ako zábavné.